

Bilag 5.JERNBANEORGANISATIONERNES
FÆLLESUDVALG.

København, den 9. Juni 1923.

Til Indenrigsministeriet.

Foranlediget ved en af Arbejderforsikringsraadet med Henhold til Ulykkesforsikringsloven af 28. Juni 1920 truffen Afgørelse med Hensyn til en Tjenestemand, der er afskediget paa Grund af Utjenstdygtighed som Følge af et ham i Tjenesten overgaaet Ulykkestilfælde, tillader man sig at andrage det høje Ministerium om, at der ved Lovens Revision i den kommende ordinære Rigsdagssamling maa blive søgt gennemført en Ændring af Lovens § 40, idet man til nærmere Begrundelse herfor skal anføre følgende.

I sin nuværende Affattelse betyder Loven ikke for Tjenestemandstanden det samme Gode som for andre Borgere, idet den omhandlede Paragraf begrænser den tilskadekomnes Krav saaledes, at naar der i Henhold til Pensionsbestemmelserne i Tjenestemandsløven tillægges en Tjenestemand højeste Pension i Anledning af Arbejdsudygtighed, hidrørende fra et under Ulykkesforsikringsloven hørende Ulykkestilfælde, har den paagældende kun Krav paa Erstatning, saafremt den kapitaliserede Pension er mindre end det Beløb, der vilde tilfalde en ikke-pensionsberettiget Tjenestemand eller privat Arbejder under lige Forhold med Hensyn til Invaliditetsgraden.

Udtrykt paa anden Maade har nævnte Bestemmelse til Følge, at den af en Tjenestemand i Kraft af hans Pensionsalder og Pensionsbidrag erhvervede Ret til ordinær Pension, hvis han blev afskediget paa Grund af Svagelighed, ikke kommer den paagældende tilgode, men lades ude af Betragtning og tages til Indtægt af Staten ved Beregningen af en tilskadekomnen Tjenestemand's Invaliditetserstatning, saafremt den paagældende afskediges paa Grund af Tilskadekomsten.

En Undtagelse fra Lovens Bestemmelser danner — ifølge Indenrigsministeriets Resolution af 6. Februar 1922 — kun den Tjenestemand, der har opnaaet en af Ulykkestilfældet uafhængig Ret til at faa Afsked paa Grund af Alder med fuld Pension.

Har den paagældende ikke opnaaet denne Ret, falder han ind under Fradragsbestemmelserne, og Forholdet bliver desto ugunstigere, jo større Invaliditetsgraden og den opnaaede Pensionsalder er, hvilket følgende Eksempel vil belyse:

Af to Tjenestemænd i en Alder af 60 Aar med samme Lønningsindtægt, og som begge har naaet højeste Pensionsalder, men er under den Aldersgrænse, der giver Ret til at forlange Afsked med fuld Pension, bliver den ene afskediget paa Grund af Svagelighed, medens den anden kommer til Skade under Udførelsen af sin Tjeneste og afskediges paa Grund af Utjenstdygtighed som Følge af Ulykkestilfældet. Gaar man nu ud fra en Invaliditetsgrad af 100 pCt., vil Erstatningen udgøre 24 000 Kr., svarende til en aarlig Livrente af 2 167 Kr. Hvis den tilskadekomnes ordinære Pension herefter udgør mere end dette Beløb, hvilket vil være Tilfældet for de allerfleste Tjenestemænd's Vedkommende, faar han kun Pensionen, men *ingen* Invaliditetserstatning. Det turde være indlysende, at disse to Tjenestemænd med samme Indtægt har højest ulige Vilkaar, thi medens førstnævnte dog vil have Mulighed for at supplere sin Indtægt ved lettere Arbejde, har den, der har mistet sin Førlighed, ikke alene ringere Muligheder i saa Henseende, men kan endog antages at være bebyrdet med særlige Udgifter til Pasning og Pleje.

Mindre grelt stiller Forholdet sig for den Tjenestemand, der ved Ulykkestilfældets Indtræden endnu ikke har naaet højeste Pensionsalder, for saa vidt som der ifølge Pensionsbestemmelserne i Tjenestemandsløven tillægges ham højeste Pension